

Arrest

nr. 237 618 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2020 treft de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een “*bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering*” (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 20 januari 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer :

Naam A.
Voornaam: F.
Geboortedatum: (...) 1974
Geboorteplaats: A. Z.
Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene is in het bezit van een geldig Marokkaans paspoort (geldig tot 10.12.2023) alsook een geldige verblijfskaart voor Spanje (geldig tot 05.08.2020).

□ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de verkoop, het te koop stellen zonder vergunning en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 07.04.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel 5 jaren voor 7 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 04.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidendmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de vereniging en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u reeds 5 maal werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, wijst er op dat u geen lessen hebt getrokken uit uw eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat u opnieuw dergelijke stabbare feiten zal begaan.

Door uw persoonlijk gedrag mag er worden aangenomen dat u een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

De handel in verdovende middelen ontwricht onze maatschappij. Het meewerken aan dergelijke handel brengt de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar. Daarom getuigt het plegen van dergelijke feiten van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. In het licht van de openbare veiligheid is het daarom volstrekt noodzakelijk om betrokkene van zijn vrijheid te beroven.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 11.07.2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

□ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de verkoop, het te koop stellen zonder vergunning en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 07.04.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel 5 jaren voor 7 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 04.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidend motief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de vereniging en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u reeds 5 maal werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, wijst er op dat u geen lessen hebt getrokken uit uw eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat u opnieuw dergelijke stafbare feiten zal begaan.

Door uw persoonlijk gedrag mag er worden aangenomen dat u een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

De handel in verdovende middelen ontwricht onze maatschappij. Het meewerken aan dergelijke handel brengt de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar. Daarom getuigt het plegen van dergelijke feiten van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. In het licht van de openbare veiligheid is het daarom volstrekt noodzakelijk om betrokkene van zijn vrijheid te beroven. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft het ontvangsbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Leuven Hulp op 16.01.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen waaruit zou blijken persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangenomen

Het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De

'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 28.01.2014 werd gecontroleerd door de politie van Gent (actie strop PV.GE.60.LA.007887/2014) in het kader van verkoop van verdovende middelen (heroïne). Een inreisverbod van 3 jaar werd hem ter kennis gebracht op 29.01.2014.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid. van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming.. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem/haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de verkoop, het te koop stellen zonder vergunning en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 07.04.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel 5jaren voor 7 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 04.12.2019 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot een nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 11.07.2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

er bestaat een risico op onderduiken.

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 11.07.2019 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/ om de overname te vragen aan Spanje.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Leuven - Hulp en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te om betrokkene vanaf 22.01.2020 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum.
(...)"*

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij heeft in de voorliggende zaak geen nota met opmerkingen ingediend.

2.2. De verweerder heeft één administratief dossier overgemaakt dat geldt voor zowel de onderhavige zaak, als voor de zaak die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het algemeen rolnummer RvV 242 872. Het administratief dossier bevindt zich fysiek in de zaak met het rolnummer RvV 242 872.

2.3. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 16 januari 2020, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De advocaat van de verzoeker heeft ter terechtzitting erkend dat de Raad ter zake niet bevoegd is.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

3.2. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij de gevraagde nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen vernietiging van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 24 januari 2020 uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij, niettegenstaande hij op de hoogte is van de beroepsmogelijkheden, zo snel mogelijk wenst te vertrekken naar Nador, Marokko. Uit dit dossier blijkt tevens dat de verzoeker op 30 januari 2020 daadwerkelijk en op vrijwillige basis werd verwijderd naar Nador, Marokko. Ter terechtzitting worden deze gegevens bevestigd door de advocaat van de verzoeker.

Ter terechtzitting gevraagd naar het belang bij de vernietiging van de thans bestreden verwijderingsmaatregel, die reeds op het moment van het instellen van het beroep volledig werd ten uitvoer gelegd en dit op de uitdrukkelijke vraag van de verzoeker zelf, geeft de advocaat van de verzoeker aan dat er inderdaad geen belang meer is bij de nietigverklaring van de verwijderingsmaatregel.

Nu de verzoeker vrijwillig en op zijn uitdrukkelijke vraag is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, stelt de Raad ambtshalve vast dat hij uit de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens geen concreet voordeel kan halen. Ter terechtzitting wordt op geen enkele wijze aangegeven wat het belang zou zijn bij de eventuele nietigverklaring.

De Raad benadrukt dat het een verzoeker toekomt, wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het zijn belang concreet dient aan te tonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* worden echter geen nuttige gegevens ter beoordeling aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoeker in de concrete omstandigheden van de zaak een concreet belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Dit volstaat reeds om het beroep te verwerpen (*cf.* RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

De Raad wijst er bovendien op dat het rechtens vereiste belang een subjectieve en een objectieve component bevat. De subjectieve component van het belang komt erop neer dat de verzoeker zich door de overheidshandeling benadeeld dient te voelen en wel zodanig dat hij er een beroep tegen willen instellen en dat beroep wil voortzetten. De subjectieve component van het belang, met name het zich geschaad of benadeeld voelen, is uiteraard een zaak van de verzoeker zelf. Bijgevolg staat het

subjectieve belang bij het beroep uitsluitend ter beoordeling van de verzoeker en kan dit oordeel niet aan de rechter worden overgelaten (cf. RvS 20 maart 2002, nr. 104.884). Gelet op feit dat de thans bestreden verwijderingsmaatregel (i.e. het bevel met terugleiding naar de grens) op de eigen uitdrukkelijke vraag van de verzoeker reeds volledige uitvoering heeft gehad door de verwijdering naar Nador op 30 januari 2020, en aangezien de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting zelf stelt dat er geen belang meer is, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het beroep tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens is dan ook niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het beroep, in zijn geheel, niet ontvankelijk is.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE